

ПРОБЛЕМНО-ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ В МЕДИЦИНІ

¹В. В. Кривецький, ²В. В. Мельник, ¹Д. В. Проняєв

¹Буковинський державний медичний університет (м. Чернівці, Україна)

²Івано-Франківський національний медичний університет (м. Івано-Франківськ, Україна)

Вступ. Вперше в світі, належна якість класичної системи медичної освіти підпала під сумнів у 1969 році. В той час співробітники медичного факультету Макмастерського університету в Канаді провели експеримент з впровадженням принципово нової схеми медичної освіти, яка би базувалась навколо вирішення конкретної медичної проблеми. Говард Барроуз та Робін Тамблін – основоположники системи проблемно-орієнтованого навчання. Варто зауважити, що при такій системі майже виключена можливість викладання викладачами що не практикують в медичній галузі [1].

Основна частина. Проблемно-орієнтоване навчання базується на міждисциплінарній інтеграції навчальних програм. На конкретному прикладі можна розглянути умовну навчальну програму з гепатології, розподілену по умовних курсах наступним чином: I курс – анатомія, гістологія, фізіологія, біохімія печінки; II курс – патоморфологія, патофізіологія печінки; на наступні курси можна віднести такі дисципліни як: інфекційні захворювання печінки, хірургічні втручання на печінці, ендокринологічна патологія печінки, тощо.... Інші курси можуть бути зосереджені на вирішення проблеми лікування інших органів та/або систем. В даній системі навчання також передбачено підсумковий контроль у вигляді захисту курсової роботи. Як свідчить практика, такий підхід значно підвищує якість навчання адже студент вже на перших заняттях розуміє цілісність та масштаб майбутнього курсу, завдяки чому покращується довгострокове запам'ятовування пройденого матеріалу. Також, в

майбутньому при вирішенні конкретної проблеми у своїй практичній діяльності лікарю легше планувати структуру алгоритмів лікування певної патології у конкретного пацієнта [2].

Класична система освіти не передбачає поєднання студентом усіх отриманих знань, що значно ускладнює ефективність їх застосування на практиці. Обов'язковим атрибутом проблемно-орієнтованого навчання є застосування численних кейсів та ситуаційних задач. За таких умов змінюється роль викладача. Основне його завдання – створення кейсів, контроль та коректування студента під час їх вирішення.

Таким чином у підсумку викладач більшою мірою оцінює якість своєї роботи, ніж примушує студентів до навчання.

Чи не найвизначнішим є те що така система навчання примушує викладача до перманентного навчання та підвищення власної кваліфікації. Іноді студент може володіти більш сучасною інформацією ніж викладач та може ділитись нею. Робочі програми є ніби «відкритими» на відміну від чітко прописаних, існуючих програм, до яких досить складно внести зміни чи удосконалення [3].

Висновки. Отже, аналіз останніх наукових джерел літератури, присвячених впровадженню проблемно-орієнтованого навчання, свідчить про високу зацікавленість науковців цією проблемою. Вважаємо, що дана система навчання здатна значно підвищити якість медичної освіти і потребує впровадження у вищих навчальних установах.

Література

1. Ebnehoseini Z, Khorasani H, Moharari F, Ebrahimi AR, Boroujerdi M, Jamei F, et al. A quantitative study on completeness rate of documentation in psychiatric medical records. *Indian J Psychiatry*. 2022 Mar-Apr;64(2):185-191. DOI: 10.4103/indianjpsychiatry.indianjpsychiatry_495_21.
2. Mold JW. Failure of the Problem-Oriented Medical Paradigm and a Person-Centered Alternative. *Ann Fam Med*. 2022 Mar-Apr;20(2):145-148. DOI: 10.1370/afm.2782.
3. Kossybayeva U, Shaldykova B, Akhmanova D, Kulanina S. Improving teaching in different disciplines of natural science and mathematics with innovative technologies. *Educ Inf Technol (Dordr)*. 2022 Feb 25:1-23. DOI: 10.1007/s10639-022-10955-3.